Mária MIKLOŠKOVÁ: Varím z lásky

Text Andrea Gažová Foto Anna Kovačič

Keby o nej existoval film, predstavujeme si ho podobne ako ten romantický Pod toskánskym slnkom. Lebo ani v jej príbehu nechýba osudová láska či očarenie prekrásnym Toskánskom. Zamilovala sa do tunajších vôní a chutí, do spôsobu, akým si Taliani vychutnávajú život, a preto sa rozhodla zmeniť ten svoj. Ale čo bolo predtým?

Pred rokmi žila úplne inak. Vyštudovala VŠVU, robila styling pre veľké editoriály v našej Eve, chodila na celebritné večierky, líčila missky, modelky a fashion udalosti. Potom sa zamilovala do muža svojho života a rozhodla sa zmeniť doslova všetko. Presťahovala sa do Toskánska, porodila dvoch synov a s mužom si kúpili dom s olivovou farmou, ktorej dali názov Oliwood. Tu namiesto fashion kúskov a mejkapu berie do rúk hlinu a olivy, namiesto Vogue číta noviny, kde píšu o premnožení diviakov v ich oblasti, a namiesto luxusných reštaurácií investuje čas do prípravy jedál z vlastnoručne dopestovaných surovín pre svojho muža, deti a priateľov. Fascinuje nás to a o to sme radšej, že sa konečne dostala k napísaniu knihy. Je jedinečná, presne ako jej príbeh.

Spomenieš si ešte na svoj prvý dotyk s Talianskom?

Ale áno. (úsmev) Stalo sa to, keď som mala 18 rokov a skončila som Strednú školu umeleckého priemyslu. Nepodarilo sa mi dostať hneď na vysokú školu, musela som si začať hľadať prácu. A tak mi otec povedal, užívaj si život, toto je tvoje posledné voľné leto. Pravda je, že dovtedy som žila iba školou. Žiadne žúry, žiadna káva, žiadny alkohol, žiadni chalani. Ako mníška. Na strednej škole som vyštudovala textilné výtvarníctvo, tak som po večeroch doma vyšívala. (smiech) Ale v to leto sa mi otvorili nové obzory. S kamarátkami som začala objavovať bratislavské podniky, spoznávala som zaujímavých ľudí, mysľou oveľa slobodnejších, než som ja dovtedy bola. Jedného dňa nás u Františkánov zaujali traja pankáči. Na prvý pohľad bolo jasné, že to nie sú Slováci, ale Taliani. Neboli to nijakí krásavci, ale vyžarovalo z nich niečo, čo sme nepoznali. Ten slobodný esprit a uvoľnenosť boli doslova magnetické. Zo zdanlivo bezvýznamného stretnutia sa nakoniec vyvinulo krásne priateľstvo na celý život. Na Slovensku nám títo pankáči varili „pastasciutta", učili nás spievať pankáčske talianske pesničky a my sme im ukazovali Bratislavu. Na oplátku nás potom pozvali k nim do Talianska, kde si nás rozdelili do rodín a starali sa o nás ako o členov svojej rodiny. V kontakte sme dodnes. Čiže prvé kontakty s Talianskom boli veľmi pekné.

A potom si šla na študentskú stáž do talianskej Perugie...

Presne tak. To už som bola na VŠVU, keď vyhlásili súťaž o dvojmesačné letné štúdium aktu v Perugii. Ja som sa učila po taliansky, a tak som sa prihlásila a získala som ho, čo ma neskutočne potešilo. Zbalila som si teda kopec kníh o anatómii a odcestovala som.

Aké to bolo, byť tam zrazu sama?

Do Perugie som prišla ako 21-ročná. Keď som stála pred univerzitou, zistila som, že som sa pomýlila a prišla som o tri dni skôr, než som mala. Škola bola zavretá a ja som tam zrazu bola s 50 markami od mamy, bez akéhokoľvek kontaktu, naozaj sama. Vybrala som sa do baru, kde som si objednala cappuccino a rozplakala som sa. Čašník mi však poradil, kde sa mám ubytovať, a mama hneď zalarmovala nejakú rodinnú známu, ktorá bola v Perugii vydatá. Tá mi tiež pomohla. Nakoniec všetko dobre dopadlo. Po pár dňoch dorazili zo Slovenska na štúdium aj ďalší ľudia, už som tam teda nebola sama. Ale je pravda, že som bola trochu

„PO ÔSMICH ROKOCH ŽIVOTA V OLIWOODE SOM SA ROZHODLA ZUŽITKOVAŤ VŠETKO TO, ČO MA OBKLOPUJE, A SVOJU TVORIVÚ

ENERGIU DO TAKEJTO KNIHY PLNEJ NIELEN RECEPTOV, ALE AJ PRÍBEHOV.“

vyplašená z Talianov, ktorí odo mňa stále niečo chceli...

Veď blondínka! Niet sa čo čudovať. A pokiaľ viem, ty si prežila aj nejakú romancu s Talianom, však?

Áno, ale na ňu tak rada nespomínam. Ten vzťah ma poriadne vytrápil. Francesco ma oslovil ako čerstvú vysokoškoláčku na prechádzke v Bratislave a silou-mocou ma ťahal na kávu. Na môj vkus bol dosť invazívny a sebavedomý, čo mi vôbec nebolo sympatické. Naopak, mala som z neho strach. On sa však rozhodol, že ma zbalí, a tak sa nevzdával, ani keď som ho odmietala a na všetky stretnutia v Bratislave som chodila s mnohopočetným garde. Potom mi z Talianska každý deň vyvolával, hral a spieval na gitare „amoremio" a motal mi hlavu dovtedy, kým som nepovolila. Nakoniec sme spolu boli dva roky. Bývali sme striedavo na juhu Talianska, odkiaľ pochádzal, a v Bratislave, kde som si robila školu. Bol to vzťah plný žiarlivosti, hádok, kriku a plaču. Nakoniec som ho musela skončiť, lebo ma to strašne ničilo.

Kedy si sa zoznámila so svojím mužom Erikom?

Zoznámili ma s ním ešte tí pankáči! Ale vtedy ma až tak nezaujímal. On vraví, že ja som sa mu vždy páčila, no keďže bolo jasné, že ja oňho nemám záujem, tak sa o nič nepokúšal. Odišiel žiť do zahraničia a načas sme sa jeden druhému stratili z dohľadu. V priebehu rokov sme potom na seba pri rôznych príležitostiach náhodne narážali, hoci náhody asi neexistujú. Každý sme si však museli prejsť inými vzťahmi a dospieť, aby sme napokon skončili spolu...

Ešte predtým ti vstúpila do života naša Eva. Ako?

To som mala po vysokej škole a Fero (Mikloško, módny návrhár, Máriin brat – pozn. red.) už v tom čase tvoril. Mama mu v suteréne nášho paneláka zariadila prvú dielničku, kde okrem tvorby aj skracoval sukne a iné veci podľa potreby našich susiedok. (úsmev) Mňa mal ako múzu a modelku, na ktorej skúšal všetky svoje experimenty. A keď začal s prehliadkami, líčila som mu aj modelky a asistovala pri fotení vecí. Tak ma ľudia z módnej brandže začali registrovať. Ponuka ísť robiť do Evy módnu redaktorku namiesto Katky Patvarošovej, ktorá sa stala šéfredaktorkou, bola pre mňa poctou. Bavilo ma to, keďže to bola tvorivá práca, v ktorej som sa absolútne realizovala. Okrem Evy som líčila aj na svadby, do reklám, missky. V tom období som nechýbala na žiadnom žúre a zarábala som najviac za celý život. A veľmi rada naň spomínam.

A potom prišla tridsiatka a ty si sa takmer zo dňa na deň s Erikom odsťahovala na toskánsky vidiek a stala sa ženkou domácou. To musela byť poriadna zmena.

Erik tam mal pracovné ponuky a ja som cítila, že by som si chcela založiť rodinu; nebolo teda veľmi o čom premýšľať. Keď sme sa prisťahovali do Toskánska, chcela som si nájsť prácu v módnej brandži. Dokonca som išla so svojím bookom do Florencie, do kozmetickej firmy MAC, aby som im ukázala svoje portfólio. Povedali mi, že

Foto DSR

môžem k nim nastúpiť, keď si vybavím pracovné povolenie. Môžem robiť prehliadky, fotenia, všetko. Veľmi som sa potešila, lenže potom som si uvedomila, že Florencia je 50 kilometrov od Vicopisana, kde žijem. A ja som vedela, že chcem byť pri Erikovi a mať deti. Tak som sa od tejto kariérnej predstavy odstrihla a sústredila sa na to, aby som bola perfektná mama a manželka. Myslím, že v Bratislave by som to urobiť nedokázala.

V Taliansku žiješ už 17 rokov, z toho 8 rokov na samote svojej olivovej farmy, kde musíš všetku energiu venovať úplne praktickým veciam. V čom ťa to zmenilo?

Zocelilo ma to. Erik bol často pracovne na cestách a ja som tam žila sama, len s deťmi, bez rodiny a priateľov. A Taliani ma naučili nebyť taká kritická a dokázať si užiť deň aj napriek nie práve najideálnejšej ekonomickej situácii. Faktom je, že Taliansko ma vie vždy niečím prekvapiť. Niekedy aj sklamať, ale milujem ho. O kuchyni ani nehovorím. To je jedna nekonečná inšpirácia. Preto moja kniha mohla vzniknúť jedine tam.

Ako ti v hlave skrsla myšlienka napísať kuchársku knihu OliwoodParty?

Prišlo to prirodzene. Oko estéta som mala vždy. V Taliansku som sa zamilovala do spoznávania nových chutí a varenia. Moja mama to dodnes nechápe, lebo v detstve som k vareniu ani k zaváraniu žiadny vzťah nemala. (úsmev) Ľudia sa menia a po ôsmich rokoch života v Oliwoode som sa rozhodla zužitkovať všetko, čo ma obklopuje, a vložiť svoju tvorivú energiu do tejto knihy plnej nielen receptov, ale aj príbehov. Je to pre mňa malé znovuzrodenie alebo nadviazanie na to, čím som žila predtým, keď som viac tvorila, než investovala energiu do zeme a olivových hájov. Je pravda, že tá pozornosť sa človeku zakaždým mnohonásobne vráti, ale predsa, tých povinností okolo detí, olív a domácnosti je tak veľa, že občas sa v tom celom človek aj stratí. Alebo nájde. My sme celý kontrastný prechod z mesta na dedinskú samotu a do práce s olivami ani nemali čas analyzovať. Jednoducho sme celé tie roky robili na sto percent, čo bolo treba. Olivy, prerábka domu, deti, prenajímanie apartmánu... Nič neľutujem, celé to bolo úprimné a z lásky. Nijako inak by som to robiť nevedela a nechcela.

Veríš na osud?

Ak tým mieriš na to, ako je celý môj život pretkaný Talianskom a Talianmi, tak áno. Taliansko sa na mňa lepilo vždy. Keď sme hľadali miesto, kde by sme sa mali usadiť a prišli sme do Vicopisana, silno sa mi rozbúchalo srdce. Myslím, že sme presne tam, kde sme mali byť. Ale, ako vravím svojim deťom, v živote sa môže stať čokoľvek a ktovie, kde nás to ešte môže zaviesť? Domov je v prvom rade tam, kde je tvoja rodina.

P. S.: Knihu Oliwood Party si môžete kúpiť na www.oliwoodparty.com

Inzercia EV 038